

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην εἰσυδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαΐου 1923

Ἔτος 47ον — Ἀριθ. 29

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυστικὸν ῥηγμα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

— Τόσο μακριά, παιδί μου;

— Ω, ἐκεῖ-κάτω εἶναι τόσο ὁμορφες χώρες τόσο γόνιμη γῆ, τόσο ἀφθονή βλάστηση! Τί θάλεγες ἂν μ' ἐδλεπες μιά μέρα ἀποικο σ' ἓνα κτῆμα μεγάλο σὰν ἓναν ἐλόκληρο γαλλικὸ νομό; Σ' ἐκείνους τοὺς τόπους ἀγοράζει κανεὶς τὴ γῆ γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί. Θὰ πάψῃς πιά νὰ μοῦ λὲς ὁλοένα ὅτι σὼνεται ἡ περιουσία μας. Ποῦ τὸ τὸ ξέρεις. Πόσοι ἄλλοι δὲν πλούτισαν...

Ἡ κυρία Καρδινιάκ ἀκούε λυπημένη αὐτὰ τὰ ὄνειρα κι' ἡ λύπη τῆς μεγάλωνε ὅσο ἐδλεπε, ὅτι πολὺ κοντινὴ θὰ ἦταν ἡ μέρα, πού θ' ἀναγκασθόταν νὰ περιοριστῇ στὴ μικρὴ τῆς σύνταξη, γιὰ τὴ συντήρησίν τῆς, ἀφοῦ ἡ προίκα τῆς δὲν ὑπῆρχε πιά.

Ἡ Γαλλία, μετὰ τὸ 1870, ἀφιέρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς γιὰ τὴν ἀνασύνταξη τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ παραμέλησε τὸ στόλο.

Θυμᾶστε ὅτι ὁ κ. Νορμάν, ὁ πατέρας τῆς Βαλεντίνας, εἶχε σχηματίσει τὴν περιουσία του ἀπὸ ἓνα ναυπηγεῖο πολεμικῶν πλοίων, πού εἶχε ἰδρύσει ὁ ἴδιος. Δὲν εἶχε πιά τώρα παραγγελίες ἀπ' τὸ Κράτος κι' ἔτσι τὸ ἐργοστάσιο ἐκλείσε, τὰ μηχανήματα ἐγίναν ἀχρηστά, τὰ κεφάλαια χάθηκαν γρήγορα. Κι' ἡ προίκα τῆς Βαλεντίνας, πού ἦταν τοποθετημένη σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρηση, ἐλαττωνόταν ὅσο πῆγαιναν ἀσχημα οἱ δουλειές.

Αὐτὸ τὴν πίκραινε πολὺ τὴν κυρία Καρδινιάκ. Ὅχι γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς, γιὰτὶ αὐτὴ ζοῦσε ἀπλὴ ζωὴ καὶ ἐξόδευε ἐλάχιστα. Εἶχε ὅμως τὴν ἐλπίδα νὰ βοηθήσῃ τὸ γιό τῆς, βελτιώνοντας τὸ μισθό του, καὶ νὰ τώρα πού δὲν εἶχε νὰ συντηρηθῇ μήτε κι' ἡ ἴδια!

Μὰ ὁ γιὸς τοῦ συνταγματάρχη πῆρε τὴ ζήτημα στ' ἀστεία:

— Μὴ στενοχωριέσαι, μητέρα, ἔλεγε.

Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω. Στὴ Γαλλία, βλέπεις, δὲ θὰ μοῦ περισσεύει πεντάρα. Στὶς ἀποικίες ὅμως, ὁ μισθὸς εἶναι τριπλάσιος. Λοιπόν, ὁ μισθὸς ἐμένα μοῦ φτάνει. Ὁ ἄλλος μισθὸς εἶναι δικός σου.

— Αὐτὸ δὲ θὰ ἔλειπε! Ποτέ!

Εὐτυχῶς τὸ Κράτος βοηθεῖ τοὺς νεαροὺς ἀξιωματικοὺς ὅταν πρόκειται νὰ κάμουν τὰ πρῶτα στρατιωτικὰ τοὺς ἐξοδα. Ἔτσι κι' ὁ Γιώργος πῆρε μιά προκαταβολή γιὰ τὰ ἐξοδα τῆς στολῆς του. Ἀλλωστε εἶχε πληροφορηθεῖ ὅτι ἓνας ἀξιωματικὸς πού ξεκινᾷ γιὰ τὶς ἀποικίες, δὲν μπορούσε νὰ ἔχει μαζί του τίποτ' ἄλλο, ἔξω ἀπ' τὴν «καντίνα» του.

«Καντίνα» εἶναι μιά μικρὴ βαλίτσα, πού μόλις μπορεῖ νὰ κλείσει, ὅταν βάλει κανεὶς μέσα μιά δεύτερη στολή, λίγ' ἀσπρόρουχα, μερικὰ βιβλία τῆς ὑπηρεσίας, ἓνα ζευγάρι παπούτσι καὶ μερικὰ μικροπράγματα τουαλέτας.

Τὴν παραμονὴ τοῦ χωρισμοῦ, ὁ Γιώργος πέρασε ὅλη τὴν ἡμέρα σπῆτι του μαζί μὲ τὸ μικρόν Ἀντρέ, πούχε ἔρθει εἰκοσιτέσσερις ὥρες νωρίτερα στὴ Χάδρη. Οἱ δύο φίλοι θὰ πῆγαιναν σὲ φρουρὲς πού ἦταν πολὺ μακριὰ ἢ μιά ἀπ' τὴν ἄλλη. Καὶ ποῖός ξέρει πότε ἦταν γραφτὸ νὰ ξαναἰδωθοῦν!

Ὁ Ἀντρέ φοροῦσε μὲ καμάρι τὴ στολὴ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τῆς Λεγεώνας, μὲ τὸ πλατὺ πανταλόνι πού τὸ λεγαν «φλοττάρ» καὶ πού τὸ φοροῦ-

σαν ὅλα τὰ σώματα τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ κυρία Καρδινιάκ δὲν ἤξερε γιὰ τὴν Ξένη Λεγεώνα τίποτ' ἄλλο, παρὰ ὅτι στὸ σῶμα αὐτό, πούχε τὴν ἔδρα του πάντα στ' Ἀλγέριο, ὑπηρετοῦσαν Γερμανοί, Ἴταλοι κι' Ἰσπανοί, καὶ γενικὰ λιποτάκτες καὶ τυχοδιώκτες κάθε λογῆς. Γιατὸ ἐμφάνιστήκε πολὺ ὅταν ἐμαθεθεῖ ὅ Ἀντρέ, πού τὸ πρόσωπό του φανέρωνε τόση χρηστότητα κι' εὐλιχνεία, εἶχε διαλέξει ἓνα σύνταγμα, 8-που θὰ ἔχε στρατιώτες κάθε καρυδιάς καρύδι, ἀνθρώπους μὲ σκοτεινὸ παρελθὸν κι' αἰνιγματικούς σκοπούς.

Καὶ δὲ μπόρεσε νὰ μῆτοῦ τὸ πῆ τὸ βράδυ, ὅταν τὸν ξέδγαναν κι' οἱ τρεῖς — γιὰτὶ κι' ὁ Τσάνερ εἶχ' ἔρθει τὸ ἴδιο πρωί, — στὸ σταθμό, ὅπου θὰ παίρνε τὸ τραῖνο τῆς Μασσαλίας.

— Τὶ περίεργο σύνταγμα, εἶπε, καὶ πῶς τολμάτε σεῖς, τόσο νέος, ν' ἐρχίστε τὸ στάδιό σας ἀνάμεσα σὲ τόσοὺς ἐπικίνδυνους ἀνθρώπους;

— Ἀ, δὲν τὸν ξέρετε τὸν Ἀντρέ, κυρία! εἶπε ὁ Τσάνερ. Εἶναι πιά μεγάλος ἀπ' ὅ,τι τὸν δείχνει ἡ ἡλικία του. Ἐπρεπε νὰ τὸν βλέπατε στὸ Σαιν-Σύρ,

«Ὁ Ἀντρέ φοροῦσε μὲ καμάρι τὴ στολὴ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τῆς Λεγεώνας...» (Σελ. 177, στ. α')

εταν διοικούσε τον λόχο του, σάν επι-
λοχίας. Έχει το μυστικό της πειθα-
ρίας. Άλλωστε με τους Δεγεωνίτες δε
χρειάζονται τιμωρίες. Άρκει νά τον
νοιώσουν, νά τον άγαπήσουν και τέ-
λειως! Μά μή ξεχνάτε κι' έν' άλλο.
Άπ' τδ 1870, ή ξένη Δεγεώνα έχει
κάτι καινούργιους στρατιώτες πούναι
σωστό μάλαμα!

— Ποιοι είν' αυτοί;

— Οί Άλσατοι κι' οί Λωρραίνιοι. Ό-
σοι άπ' τδους προσαρτημένους πατριώτες
μου δέ θέλουν νά φορέσουν τδ μυτερό
κράνος, πηγαίνουν εκεί γιά νά ύπηρε-
τήσουν τήν πατρίδα τους.

— Καλά αυτοί. Μά οί άλλοι;

— Οί άλλοι, είπε δ' Άντρι μπαίνον-
τας στη συζήτηση, νά σάς πώ πώς τδους
φαντάζομαι έγώ τδους άλλους. Έξω
άπό μερικές εξαιρέσεις, φαντάζομαι πώς
είναι άνθρωποι δυστυχισμένοι, άδικημέ-
νοι, πού κρύβοντας τδ μυστικό της δυ-
στυχίας τους, είχαν ανάγκη ν' άφο-
σιωθούν κάπου και ν' άγαπήσουν μιάν
δουλειά. Νομίζω εύκολο νά βρῃ κανείς
τδ δρόμο της καρδιάς τους και ν' ανα-
καλύψῃ τδους θησαυρούς πού θάναι 'κει
μέσα κρυμμένοι. Πρίν ξεκινήσω, διάδα-
σα τήν ιστορία τους. Στη μάχη τού
Καμαρόν πολέμησαν εξήντα με δυό χι-
λιάδες και σκοτώθηκαν 8 λ ο ι. Άφού
μπορούν και δείχνουν παρόμοιο ήρωϊ-
σμό, αυτοί πού τδους θεωρείτε βγαλμέ-
νους στδ περιθώριο της κοινωνίας, θά
πῃ πώς μέσα τους δέν έδωσαν ή άγάπη
πρός τά μεγάλα, γιατί τί 'ναι μεγαλύ-
τερο άπ' τήν αυταπάρηση και τή θυ-
σία της ζωής; Αυτές τίς σκέψεις κάνω
και τδους έχω άπό τώρα άγαπήσει αυ-
τούς πού ή τύχη θά μου δώσῃ νά διοι-
κήσω.

— Μπράβο, Άντρι! φώναξε δ' Τσάνερ.
Τέτοιον σ' ήξερα πάντα! Εέρω πολλούς
Άλσατους πού περιμένουν νά τδους κα-
λέσῃ ή Γερμανία, κι' άμέσως θά φύ-
γουν άπό κεί. Θά σοῦ τδους στείλω!

— Κι' έγώ τήν ίδια αντίληψη έχω γιά
τήν άποστολή τού άξιωματικού, πρό-
σθεσε δ' Καρδινιάκ. Κι' εταν θά πάω
στις άποικίες μου, θά προσπαθήσω νά
κάμω τά δελφινάκια μου νά νομίζουν
πώς είναι παιδιά μιάν οικογένειας, πού
άρχηγός της θάμ' έγώ.

Κι' οί τρεῖς νεαροί άξιωματικοί ελ-
χαν πολύ όμορφες ιδέες σ' αυτό τδ ζή-
τημα. Τί βαθεία ικανοποίηση χαρίζει
στδν άξιωματικό ή άγάπη τών άπλοϊ-
κων αυτών ανθρώπων και πόσο βαθεία
θά φυλάξει τήν άνάμνηση τους δ' άρχη-
γός πού τδους εῖδε νά πέφτουν, σιωπη-
λοί κι' ήρωικοί, πλάι στά μυστηριακά
τοπεία της Σιενεγάλης ή τού Τογκίνου!

Ένας ποιητής, δ' κόμης Μπορέλι,
πού ήταν κι' άξιωματικός, έχει γράψει
μιάν ψδῆ άφιερωμένη στδους στρατιώ-
τες πού σκοτώθηκαν εκεί πέρα.

Οί τελευταῖες της στροφές είν' αυτές:

Στά δάση αὐτά, όπου συντροφιὰ
τ' αἰγίμια ἔχετε μόνη
καὶ δὲν ταράζει ἡ μανονιά
τὰ ἐρημικὰ δνειρά σας,
γνώριμο ἂν νοιώσετε ποτὲ
βῆμα νὰ σᾶς σιμώνει
καὶ μιὰ λυπητρὴ φωνὴ
νὰ λέῃ τὰ δονημάτα σας,

— στρατιώτες, πού δ' άσύγκριτος
κι' ώραίος ήρωϊσμός σας
στή χώρα αὐτή τῇ μακρινῇ
λησμονημένῳ μένει,
σκεφθῆτε, μέσ' στδν ὕπνο σας,
πὼς εἶναι δ' άρχηγός σας
πού σᾶς θυμάται και μετροῖ
πόσοι εἶναι οἱ σκοτωμένοι!

Τήν επομένη τών Χριστουγέννων τού
1877, δ' Γιώργος Καρδινιάκ, σφιγμένος
μέσα στήν κομπή στολή του, μέκφραση
χαρούμενη κι' άποφασιστική και με τδ
σπαθί στδ πλευρό, φίλησε τή μητέρα
του, τδν ξάδερφό του τδν Πέτρο και τή
Μαργαρίτα, και μαζί με τδν Ίδαν Μο-
χίλοφ μπῆκε στδ τραῖνο τού Χερδούρ-
γου.

Μ' ελο πού δ' χωρισμός ήταν πικρός,
τδ πρόσωπό του άκτινοδολούσε κι' εὔ-
θης μόλις βρέθηκε σχεδόν μόνος στδ
διαμέρισμά του, έβγαλε και ξαναδιά-
δασε τδ γράμμα τού συνταγματάρχη
του, — άπάντηση στή δική του άναφο-
ρά δτι είχε τεθεῖ στή διάθεσή του.

«Σᾶς περιμένω, τού έγραψε δ' και-
νούργιος άρχηγός του. Έλαβα τά φύλ-
λα ποιότητός» σας άπ' τδ Σαιν Σύρ
και περηφανεύομαι γιατί άνήκετε στδ
σύνταγμά μου. Ό οικογένειά σας είναι
οικογένεια γενναίων. Γνώρισα τδ θεῖο
σας στή Σεδαστούπολη. Έμαθα τδν
ήρωικό θάνατο τού πατέρα σας. Σεις
δ' ίδιος, νεώτατος άκόμη, δείξατε δση
άνδρεία και φιλοπατρία μπορεί νά δει-
ξει ένα παιδί. Έλάτε. Ό καινούργιος
σας οικογένεια θά σᾶς υποδεχθῇ πολύ
θερμά και θά σᾶς εὐχηθῇ λαμπρό τδ
στάδιο πού τόσο ένδοξα τ' άρχίσατε.»

Ό Γιώργος ήξερε άπό φήμης τ' ε-
νομα τού άρχηγού του.

Ό συνταγματάρχης Μανζέν είχε πο-
λεμίσαι σ' ελα τά γεωγραφικά πλάτη.
Όταν ήθελε νά πραγματοποιήσῃ μιάν
άπόφασή του, ή ένεργητικότητά του
ήταν άγρια και τίποτα δέν τδν σταμα-
τούσε. Μά δειχνόταν πάντα έπιεικής
και πατρικός, ιδίως στδους νέους στρα-
τιώτες, εταν, γυρίζοντας άπ' τίς άποι-
κίες, έπαιρνε τή διοίκηση συντάγματος.

Μιάν εύχάριστη έκπληξη πρόσμενε
τδ Γιώργο στδ Χερδούργο. Στδ σταθ-
μό, ένας λοχίας τού πεζοναυτικού, πού
φαινόταν πὼς τδν περίμενε, δρμησε
πρός αυτόν, μόλις πάτησε τδ πόδι του
στή γῆ' μά καθώς τδν σίμωσε, σταμά-
τησε ξαφνικά και χαιρέτησε σέ στάση
προσοχής μ' ελούς τδους τύπους.

— Πεπίνε! φώναξε δ' άνθυπολοχαγός.

Σύ, έδω! Ό, γιά φαντάσου! Τί καλά!
Ό φυσιογνωμία τού λοχία φανέρωνε
μεγάλη χαρά.

— Πάλι καλά! είπε, φοδόμεν μῆ-
πως δέ με γνώριζες... δέ με γνωρί-
ζατε, κύριε-άνθυπολοχαγέ.

— Νά μή σέ γνωρίσω! μά γίνεται
αυτό, άφού έχουν ιδεί μαζί τά μάτια
μας τόσα πράγματα!

Και, γυρίζοντας στδν Τσάνερ:

— Σᾶς παρουσιάζω, είπε, τδ γεν-
ναίότερο παλληκάρι πού γνωρίζω, τδν
«πολεμικό μου άνάδοχο», όπως τδν
ελεγ' άλλοτε, γιατί αυτός μούδωκε τδ
βάπτισμα τού πυρός. Φαντάσου δτι στά
70, με πήρε γιά Πρώσο και μούστει-
λε, με τά σωστά του, μιάν σφαῖρα...
Τί νύχτα ήταν εκείνη, Πεπίνε!

— Ό, πὼς τδπαθα έγώ νάμαι τόσο
χαζός κείνο τδ βράδυ, κύριε άνθυπολο-
χαγέ! Όσο συλλογίζομαι πὼς μπο-
ρούσα νά σκοτώσω ένα τόσο ώραίο
άξιωματικό... Τδν ίδιο τδν άξιωματι-
κό μου! Γιατί εἰστε άξιωματικός μου
τώρα, άφού χτές, δ' συνταγματάρχη
στήν άναφορά σᾶς τοποθέτησε στδ 14ο
λόχο, τδ δικό μου.

— Καί δλέπω έγινεες λοχίας. Δέ μου
λές λοιπόν, Πεπίνε, πὼς τά κατάφε-
ρες; Τελειοποίησες τίς «σπουδές» σου,
πού άλλοτε έδρισκες τόσες δυσκολίες
νά τίς άρχῃς;

(Άκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑ

(Συνέχεια και τέλος' 178 σελ. 170.)

Έτσι άπόμεινε με τή μικρή της
άδερφούλα κι' άφοσιώθηκε στήν ανα-
τροφή της με άγάπη μητρική. Δέν τήν
άφινε ούτε στιγμή άπό κοντά της.
Αυτή τήν κοίμιζε, αυτή τήν έβγαζε
περίπατο, αυτή ήταν δ' άγγελος φύλα-
κός της... Καί τδ μικρό όρφανό με
τήν τρυφερή ψυχή, νοιώθοντας τήν
άγάπη πού έτρεφε γι' αυτό ή άδερφή
του, προσπαθούσε πάντα νά τήν ευ-
χαριστή.

Ό Μοῖρα όμως και τδ μικρό αυτό
έχνος της οικογενειακής εύτυχίας πού
της άπόμεινε άκόμα, θέλησε νά της τδ
άφαίρεσει κι' έτσι «μιάν άγριαν, άξέ-
χαστη, χειμωνιάτικη νυχτιά», της πήρε
και τήν τελευταία αυτή άχτίδα της
ζωής της, τή μονάκριδη άδερφούλα,
πού μέρες δλόκληρες άγωνιούσε στδ
μικρό κρεβδανάκι τού μαρτυρίου της...

Σάν έθαψε και τδ τελευταίο της
αυτό άγαπημένο πρόσωπο, δίνοντάς
του τδ τελευταίο της φιλή, δέν της
άπόμεινε κανείς πιά σ' αυτόν τδν κό-
σμον, άπ' όσους τήν άγαπούσαν. Όλό-
κληρες ήμέρες, κατόπι, έμεινε άναυδη
άπ' τή μεγάλη σφοδρά πού τή βρή-
κε... Αυτή ή τόσο τρυφερή, ή τόσο

εύγενικά ψυχή, δέν είχε πού νά στραφή
ζητώντας λίγη άγάπη. Καί λίγους μῆ-
νες έπειτα, εταν δ' χρόνος άρχιζε νά
σταλάζει παρηγοριά στδ μεγάλο της
πόνο, ζήτησε μιάν θέση δασκάλας στδ
ιδιωτικό σχολείο πού πήγαινα κι' έγώ.
Έφυγε μακριά «άπ' τήν άξέχαστη πα-
τρίδα της» πού τδ χώμα της σκέπαζε
δτι σ' αυτόν τδν κόσμο είχε άγαπη-
μένο, κι' άφοσιώθηκε στις μικρές παι-
δικές ψυχές, ζητώντας άνακούφιση άπ'
τήν άνάμνηση της χαμένης εύτυχίας
της. Ζήτησε μιάν μικρή θέση στήν τρυ-
φερή καρδιά τών παιδιών και κατόρ-
θωσε νά τήν κατακτήσει δλόκληρη.
Κι' αυτό ήταν μιάν μεγάλη χαρά γι'
αυτήν πού διψούσε άπό άγάπη...

Ό ιστορία αυτή της δασκάλας μου
μ' έκανε νά τήν άγαπήσω και νά κάνω
και τδους μικρούς μου συμμαθητές νά
τήν άγαπήσουν περισσότερο άκόμα.

Ένα φθινοπωρινό, βροχερό από-
γεμα, γεμάτο μελαγχολία, πηγαίνον-
τας με τήν ύπνέτρια, πού μου κρα-
τούσεν άνοιχτή τήν όμπρέλλα, στδ
σχολείο, δέν βρήκα τήν καλή μας δα-
σκάλα στήν τάξη. Ό έπιστάτης τού
σχολείου μας, καθισμένος έξω άπό τήν
πόρτα, μάς είπε δτι δέν θά κάνουμε
μάθημα, γιατί ή δασκάλα ήταν άρρωστη.

Γύρισα πάλι στδ σπίτι λυπημένος
και παρακάλεσα τή μαμμά, πούταν
έτοιμη νά βγῇ έξω, νά περάσει, άμα
σταματούσε ή βροχή, άπ' τδ σπίτι της.
Τδ βράδυ, εταν γύρισε και καθήσαμε
έλοι στδ τραπέζι, τή ρώτησα τί κάνει...
Άποφεύγοντας νά μου δώσῃ λεπτομέ-
ρειες, μου είπε δτι ή δασκάλα μου δέν
είχε καμιά σοβαρή άρρώστεια κι' δτι
θά γινόταν καλά. Μά κατόπι, βγαίνον-
τας άπ' τήν τραπεζαρία, άκουσα νά
λέει δτι ήταν βαρεία άρρωστη.

Τήν άλλη μέρα, έπειτα άπό πολλές
παρακλήσεις μου, κατάφερα τή μαμμά
νά με πάρει και μένα στδ σπίτι της,
πού θά πήγαινε νά τήν ιδῇ.

Μέσα σ' ένα φτωχικό, μά όμορφα
και με μεγάλη καλαισθησία συγυρι-
σμένο δωμάτιο, ξαπλωμένη, με πρό-
σωπο χλωμό σάν τδ κερί πάνω στδ
κρεβδάτι, κοντά σ' άνοιχτό παράθυρο
πού έδλεπε ένα κομμάτι τού μελαγχο-
λικού ούρανο, — μάς δέχτηκε μ' ένα
γλυκό χαμόγελο. Μου έδωσε τδ χέρι
της πού έκαιγε άπ' τδν πυρετό, μου
χάιδεψε τδ πρόσωπο, με ρώτησε τί κά-
νουν στδ σχολείο οί μικροί μαθητές της
τώρα πού αυτή άρρώστησε, και κου-
θέντισσε άρκετή ώρα με τή μαμμά γιά
διάφορα πράγματα. Όταν άρχισε νά
νυχτώνει, φύγαμε. Αυτή ήταν ή τελευ-
ταία φορά πού είδα τήν καλή μου δα-
σκάλα.

Δυό μέρες κατόπι πέθανε, πηγαίνον-
τας νά βρῇ τ' άγαπημένα της πρόσωπα

πού τήν πρόσμεναν... Κάποτε-κάποτε
πήγαινα με κανένα συμμαθητή μου ή
και μονάχος μου, κι' έρριχνα λίγα
λουλούδια άπ' τδν κῆπο μας στδν φτω-
χικό κι' άπεριποίητο τάφο της, κι'
έκει θυμόμουν με θλίψη τήν εύτυχι-
σμένη ζωή πού περνούσαμε στδ σχο-
λείο με τήν εξαιρετική εκείνη γυναίκα
πού στάθηκε κάτι πά α πάνω άπό δα-
σκάλα μας.

Τήν άλλη έβδομάδα, ξανάρχισαν πάλι
τά μαθήματά μας με τήν καινούργια
δασκάλα, πούρθε στή θέση της παλιάς
μας. Πόσο φοβερή όμως μάς φαινόταν
ή άλλαγή αυτή!.. Κάναμε καιρό, πο-
λόν καιρό, νά τή συνηθίσουμε και νά

γαπήσουμε ξανά τδ σχολείο με τήν
πρώτη μας άγάπη...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Ό χειμώνας έφτασε, πήσαν τά νερά
Και στδ βάλτο οί βάτραχοι χόθηκαν βαθιά.
Και καθώς μέσ' στδ βυθό ήτανε κλεισμένοι,
Εῖπανε σά σδνειρο μισοναρκωμένοι:
«Σάν ξανάρθῃ ή Άνοιξη, πιά δέ θά πηδούμε
Κι' ούτε θά κοάζουμε μά θά τραγουδούμε
Κι' άπ' άηδόνια πι' όμορφα! Φύσηξ' ό Νοτιάς
Πού τδους πάγους έλυωσε» — τότε μονομιάς
Πήδηξαν περιήφανα έξ' άπ' τδ νερό
Και τραγουδούσαν καθώς... τον παλιό καιρό!

(Κατά τδ Γερμανικό τού Γκαίτε)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'. (Συνέχεια)

Τδ περισσότερι πήγε ως τδ κρεβατάκι της Μαρίτσας, φτερούγισε άπό πάνω
της, σιάθηκε λίγο νά τδ χαϊδέψῃ, έφυγε, ξαναγύρισε... Ό Μαρίτσα τότε ση-
κώθηκε, πήγε στδ κλουβί, τούβαλε φρέσκο κριθάρι και καθαρό νερό. Έπειτα
προσπάθησε νά κινή τδ περισσότερι νά ξαναμπῇ.

«— Έλα, περισσότερι μου, τούλεγε, έμπα, νά σέ χαρῶ, σ' ώραίο σου
κλουβάκι.»

Τού κάκου. Ούτε νά μπῇ ήθελε τδ περισσότερι, ούτε νά τδ πιάσουν άφινε
πιά. Ό Μαρίτσα τότε φώναξε τήν Κατερίνα. Τδ κυνήγησαν κι' οί δυό, τδ
στρώμαξαν, άπό δῶ τδχουν, άπό κεί τδχουν, — τδ τσάκωσαν έπιτέλους, τδχωσαν
στδ κλουβί και τδ κρέμασαν
απέξω.

Όσοόσο δ' μπαμπάς της
Μαρίτσας ρώτησε παντού,
ποιανού νάταν κείνο τδ πε-
ριστέρι. Μά δέ βροικόταν
δ κύριός του. Κι' άφού πέ-
ρασε πιά μιάν έβδομάδα, ή
Μαρίτσα άκουσε με μεγάλη
της χαρά πὼς μπορούσε νά
τδ κινή δικό της. Γιατί δέν
θάναν άπό τδ χωριό ή άπ'
τά περίχωρα. Θά εῖχ' έρθει
άπό πολύ πιό μακριά.

Λίγο βάσταξε όμως ή με-
γάλη χαρά της Μαρίτσας.
Γιατί γρήγορα παρατήρησε

πὼς τδ περισσότερι της, μονάχο στδ κλουβί του, στενοχωριόταν. Καί τδ λυπήθηκε.
«— Τδ καίμένο, έλεγε, δέν έχει συντροφιά. Άν τού βροίκαμε, νά τού βά-
λουμε μαζί, και κανέν' άλλο περισσότερι. Πὼς δ' εὐνητήρησε, άπ' τήν αρχή,
ήρθε με τήν Πουλάδα του; Στδ κοιτέισι τά πουλιά ζοῦν έντυχισμένα. Τδ πε-
ριστέρι όμως, τδ κακόμοιρο, είναι όλομόναχο, έρημο. Φοβάμαι μή μου σκάσῃ!»
Έ, κάτι θάκανε και γι' αυτό δ' μπαμπάς. Δέν έλεγε τίποτα, χαμογελοῦσε
δμως. Κι' διαν δ' μπαμπάς χαμογελοῦσε έτσι, ή Μαρίτσα ήξερε πὼς κάτι καλό
είχε στδ νοῦ του...

Και νά το! Ένα πρωί, ή Μαρίτσα άκουσε στήν κάμαρα ένα γουργου-
ρητό σάν περισσότερι. Παραξευένθηκε, γιατί ήξερε πὼς τδ κλουβί με τδ περι-
στέρι της ή Κατερίνα τδ είχε βγάλει έξω... Έγραψε τότε και, κεί πίσω άπ' τή
ντουλάπα, εῖδ' έν' άλλο κλουβί, πού είχε μέσα έν' άλλο περιστέρι, καφετί
σοκούρο αῖτό, με άσπρες βούλες.

«— Ό, φώναξε εὐδύς. Νά τδ άδελφάκι τού περιστεριού μου!» κι' άγκά-
λιασε τδ μπαμπά της και τδν φίλησε.

(Άκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ...

Έκει, στην πέρα γειτονιά, κλωθογυρνᾷ ὅλη μέρα τὸ χάλκινο παράπονο τῶν μύλων στὸν ἀγέρα.

Δετὸ τὸ βῶδι ἀπ' τοῦ δεντροῦ τῇ ρίζᾳ, μουκανιέται· τὸ ἀψηφιστὸ λιγνὸ σκυλὶ στὰ ὁγώματα πλανιέται.

Έκει στὴν πέρα γειτονιά, χερμιώνω-καλοκαίρι δυο-δυο οἱ μαθητὲς σεργιανοῦν πιασμένες ἀπ' τὸ χέρι.

Διακάδες ξέγνοιαστες, στεγνές, τίς στέγες τῆς ἀσπρίζουν, ποὺ οἱ ἐλιές, οἱ γοιές γειτόνισσες, τὸ θρό τοὺς ψιχαλίζουν.

Ἀπ' τὴ μονὴ δεντροσειρὰ ποὺ λιγοστεύει πέρα, σμάρι σπουργίτια ἀνέλιπτο ξεσπάει μέσ' στὸν ἀέρα.

Καὶ βγαίνει, κάπου, — ἕνα σωρὸ καημοῦς γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ, — ἡ ἀνοιχτοκαρδὴ εὐωδιὰ ἀπ' τὴν καινούργια φτέρη...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟ "ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ,"

Ἀγαπητοί μου,

ΥΤΟΝ τὸν καιρὸ, γιὰ καμμιά ἐβδομάδα μόνο, — δυστυχῶς, — οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαμε μιὰ μεγάλη, σπάνια διασκέδαση: Πρῶτ' καὶ ἀπόγευμα, στὴ Σινναία Ἀκαδημία, μαζεῦνόνταν ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι, οἱ περισσότεροι γέροι ἀπάνω ἀπὸ ἐξήντα χρονῶν, κι' ἔλεγαν, μὲ στόμφο καὶ μὲ θυμὸ, τοῦ κόσμου τίς ἀνοησίες. Ἀλήθεια οἱ ἀκροατές τοὺς ἦταν λίγοι, καὶ στὸ τέλος μάλιστα κανέναν· γιὰτὶ οἱ νέοι ποὺ ἀκούγαν τίς ἀνοησίες τοὺς, γελοῦσαν δυνατὰ, θορυβοῦσαν, τοὺς ἔκοβαν μὲ χίλια ἀστεία, κι' οἱ γέροι πῆραν τὸ φρόνιμο μέτρο νὰ μὴν ἐπιτρέπουν πιά τὴν εἰσοδὸ σὲ κανένα· οἱ λόγοι τοὺς ὅμως τυπωνόνταν τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἐφημερίδες κι' ἔτσι ὁ κόσμος ποὺ δὲν τοὺς ἀκούγε, μποροῦσε τουλάχιστο νὰ τοὺς διαβάξῃ καὶ νὰ γλεντᾷ.

Γιὰ νὰ καταλάβετε τώρα πόσο χοντρές, πόσο γελοῖες ἦταν οἱ ἀνοησίες ποὺ ἔλεγαν ἐκεῖ-μέσα μὲ τὸ τσουδάλι, φτάνει νὰ σᾶς πῶ τοῦτο: "Ένας ἀπ' τοὺς συνέδρους τῆς Σινναίας, Ἀκαδημίας, τοὺς πιδὶ λόλους, ἔτυχε νὰ ὀνομάζεται Ἡλιόπουλος. Ἀλλὰ Ἡλιόπουλοι εἶναι

πολλοί. Λοιπὸν ὁ κ. Τιμολέων Ἡλιόπουλος, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Παρνασσῶ, χωρὶς νὰ εἶναι καὶ τόσο νέος ὁ ἄνθρωπος, φοβήθηκε τόσο πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ του ὑπόληψη, ἂν ἐνόμιζαν δηλαδὴ πὼς ἦταν αὐτὸς ποὺ ἔλεγε τὰ φαιδρότατα ἐκεῖνα, — ὥστε ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ στὶς ἐφημερίδες πὼς δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὸν ὀμώνυμό του τῆς Ἀκαδημίας. "Έτσι ἀπάνω-κάτω κι' ἔταν πιάνον κανένα ληστοφυγώδικο, οἱ τυχὸν ὀμώνυμοι τοῦ τίμιοι ἄνθρωποι δηλώνουν πὼς οὔτε τὸν γνωρίζουν...

Καὶ τώρα θὰ ρωτήσετε: Μὰ ποιοὶ λοιπὸν ἦταν, γιὰτὶ μαζεῦνόνταν αὐτοὶ οἱ γέροι στὴν Ἀκαδημία, κι' ἀπάνω σὲ τί ἔλεγαν ὅλες ἐκεῖνες τίς ἀνοησίες ποὺ ἦταν ἡ διασκέδαση τῶν Ἀθηναίων γιὰ μιὰ ἐβδομάδα; Ἐκάναν, παιδιὰ μου, Συνέδριο, Ἐθνικὸ Συνέδριο μάλιστα, ὅπως τὸ εἶχαν ὀνομάσει. Κι' ἦταν ὁ... Νῶε, ὁ Μαθουσάλας, ὁ Ἀδραάμ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἀδακούμ καὶ καθεξῆς. Κανέναν πιδὶ νέος... Ὁ κ. Σπύρος Μελάς, τοῦλάχιστο, αὐτὸ ἰσχυρίσθηκε σ' ἕνα του χαριτωμένο χρονογράφημα. Κι' ἐξήγησε ὠραϊότατα καὶ τὸ σκοπὸ τοῦ γεροντικοῦ Συνεδρίου:

Οἱ αἰωνόβιοι αὐτοί, λέει, ἀνακάλυψαν ἄξαφνα πὼς κινδυνεύει ἡ Ἐθνικὴ Ὁρησκεία, κινδυνεύει ἡ Ἐθνικὴ Γλῶσσα, κινδυνεύει ἡ Ἐθνικὴ Οἰκογένεια, ἡ Ἐθνικὴ Πατρίδα, ἡ Ἐθνικὴ Ἠθική, τὸ Ἐθνικὸν Ἔθνος, — πὼς κινδυνεύουν μὲ μιὰ λέξη τὰ πάντα! Ὅσο γιὰ τὴν Ἰδιοκτησία, ἀνακάλυψαν πὼς αὐτὴ, ἀπὸ ἀτομικὴ, ἰδιωτικὴ, κινδυνεύει μὲ τὸν Κομμουνισμό, νὰ γίνῃ... Ἐθνικὴ. Κι' ἐπειδὴ κανένα προληπτικὸ μέτρο δὲν μποροῦσαν νὰ ψηφίσουν «δι' ἀναστάσεως», — γιὰτὶ οἱ γέροι ἐκείνοι, μιὰ πὺν κἀθήσαν, ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ σηκωθοῦν, — ἐψήφισαν «διὰ βοῆς», δηλαδὴ μὲ ἀκατάσχετο βήχα, πολλὰ καὶ διάφορα. Π. χ. νὰ ἐξορίζεται ἡ νὰ φυλακίζεται ὅποιος στὸ ἐξῆς θὰ τολμοῦσε, ἀντὶ ὕδωρ, νὰ λέγῃ νερό. Νάνασκολοπίσσει ὅποιος θὰ τολμοῦσε νὰ πᾶν νὰ χορέψῃ στὸ Τροκαδερὸ ἢ νὰ ἰσῆ ἕνα κινηματοδράμα στὸ Ἀττικὸ. Νὰ λιθοβοληθῇ ὅποιος θὰ τολμοῦσε νὰ χαλᾷ τὴ νηστεία τοῦ Σαρανταήμερου ἢ νὰ κοινωνᾷ τρεῖς ἀντὶ τέσσερις φορὲς τὸ χρόνο. Καὶ πάει λέοντας.

Αὐτὸ ἦταν τὸ Ἐθνικὸ Συνέδριο κι' αὐτὲς τίς ἐθνικὲς ἀνοησίες ἔλεγε κι' ἐψήφισε ἐπὶ μιὰ ἐβδομάδα. Εἶχαν ἀδικοποιήσῃ τὸν Τροκαδερὸ ἢ νὰ ἰσῆ ἕνα κινηματοδράμα στὸ Ἀττικὸ. Νὰ λιθοβοληθῇ ὅποιος θὰ τολμοῦσε νὰ χαλᾷ τὴ νηστεία τοῦ Σαρανταήμερου ἢ νὰ κοινωνᾷ τρεῖς ἀντὶ τέσσερις φορὲς τὸ χρόνο. Καὶ πάει λέοντας.

πρόταση αὐτὴ ἀπορρίφθηκε, πρῶτα γιὰτὶ κάποιος θυμισε πὼς κανένα Καρναβάλι δὲν μπορεῖ νὰ βαστᾷ ὀλοχρονίς· κι' ἔπειτα, οἱ καίμενοι οἱ γέροι ἦταν τόσο κουρασμένοι ἀπ' τὸ δικὸ τους, ποὺ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ πᾶνε πιά στὰ σπιτάκια τοὺς καὶ νὰ ἡσυχάσουν.

Καὶ πάλι, φαντάζομαι, θὰ ρωτήσετε: «Μὰ δὲν θὰ μᾶς πῆτε τίποτα πιδὸ σοβαρὸ γι' αὐτὸ τὸ Συνέδριο;» Ὁχι, παιδιά μου, δὲν θὰ σᾶς πῶ. Γιὰτὶ τὸ Συνέδριο αὐτὸ δὲν ἦταν σοφὸν καθόλου! Κι' ἀφοῦ καθὼς εἶδαμε, ἕνας Σπύρος Μελάς, ὁ πολὺς Φορτοῦνιο, ὁ πιδὸ καλλιεργημένος, ὁ πιδὸ διανοητικὸς ἄνθρωπος τοῦ καιροῦ μας, τὸ ἐκλεκτότερο καὶ λεπτότερο πνεῦμα τελοςπάντων, δὲν ἔκρινε ἄξιο αὐτὸ τὸ Συνέδριο παρὰ γιὰ ἕνα φαιδρὸ, παιχιδιάρικο, κοροϊδευτικὸ χρονογράφημα, θὰ πῇ πὼς δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ σοβαρότητα καὶ πὼς δὲν ἄξιζε συζήτηση καμμιά. Κι' ἴσα-ἴσα ποὺ σ' αὐτὸ ἤθελα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ τῶν φίλων μας, ἐκείνων προπάντων ποὺ μένουν στὶς Ἐπαρχίες ἢ στὸ Ἐξωτερικὸ καὶ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ γελαστοῦν, διαδίδοντας στὶς ἐφημερίδες τὰ πρακτικὰ καὶ βλέποντας τὰ γνωστὰ ὀνόματα καὶ τοὺς ἐπίσημους τίτλους μερικῶν ἀπ' τοὺς συνέδρους. Σᾶς τὸ ξαναλέω: γνωστοὶ ἢ ἄγνωστοι, ἐπίσημοι ἢ ἀνεπίσημοι, μαζεύτηκαν ἐκεῖ-μέσα ὅλοι οἱ παλιοί, ὅλοι οἱ ὀπισθοδρομικοὶ μὲ τίς σκουριασμένες ἰδέες, μὲ τίς μεσαιωνικὲς προλήψεις, μὲ τίς γεροντικὲς μονομανίες.

Κανένα φωτισμένο, κανένα φιλελεύθερο, κανένα προοδευτικὸ, νεώτερο ἢ ἡλικιωμένο, δὲν ἄφσαν νὰ μιλήσῃ. Γιὰ νὰ νοιζῇ κανεὶς τὸ στόμα του ἐκεῖ-μέσα, ἔπρεπε νάταν σύμφωνος σ' ὅλα μὲ τὸ Προεδρεῖο. Στὸ τέλος ἀπαγόρευαν καὶ τὴν εἰσοδὸ, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν οὔτε κἀν ἀκροατήριον ἀντίθετο, νεωτεριστικὸ. Ἐτσι κατάφεραν νὰ παρασταθῇ, — ἔξω ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ἐννοεῖται, γιὰτὶ ἐδῶ ὁ κόσμος εἶδε καλὰ καὶ κατάλαβε τί συμβαίνει, — πὼς ὅλοι οἱ ἐπίσημοι, οἱ μεγάλοι οἱ σπουδαῖοι, ἔχουν αὐτὲς τίς ἰδέες καὶ πὼς ὅλοι λένε «ἡ σπεῖρα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Βαλαωρίτη», ὅπως τὸπε κάποιος ἀπ' αὐτοὺς στὸ Ἐθνικὸ (!) Συνέδριο. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια! Ἄλλοι μεγάλοι καὶ μεγαλύτεροι, σπουδαῖοι καὶ σπουδαιότεροι, ἐπίσημοι κι' ἐπισιμότεροι, ἔχουν ἄλλες ἰδέες, πολὺ διαφορετικὲς. Μόνο ποὺ δὲν ἀκούστηκε κι' ἡ φωνὴ τοῦ.

Αὐτὸ νὰ ξέρετε. Κι' ἂν τυχὸν σᾶς πῇ κανεὶς πὼς ἡ Δημοτικὴ Γλῶσσα π: χ: πρέπει νὰ ἐξορισθῇ ἀπὸ τὰ Σχολεῖα κι' ἀπὸ τὴ Διάπλασι, γιὰτὶ τὸ ἐψήφισε τὸ «Ἐθνικὸν Συνέδριον τῶν Ἀθηναίων», νὰ γελάσετε καὶ σῆς, ὅπως γελάσαμε ἐδῶ ὅλοι.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ (Συνέχεια)

Καὶ μὲ χαμόγελο, ὁ γέρος ἐπρόσθεσε:

— Ποιὸς ξέρει πάλι ἂν δὲν μοῦ κατέβῃ καμμιά ὥρα νὰ ρχίσω τὸ ἄλφα-βῆτα!

Ἡ κυρία Φανὴ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ τὴ Μαρίκα χωρὶς νὰ θαριέται ποτέ. Ἦθελε νὰ τῆς μάθῃ τόσα πράγματα, ὥστε νὰ τὴν ἔχει παρηγοριά καὶ προστασία στὰ γηρατειά του ὁ καλὸς ἄνθρωπος ποὺ τὴν πῆρε καὶ τὴν ἀνάθρεψε σὰν παιδί του. Πρῶτα-πρῶτα ὅλες τίς οἰκιακὲς ἐργασίες κι' ἔπειτα γράμματα ἀρκετὰ καὶ πολλὰ χειροτεχνήματα.

Προσπάθησε ἀκόμα νὰ κατορθώσῃ ὥστε ὁ Γεροθωμᾶς νὰ κερδίξῃ περισσότερα καὶ νὰ μὴν ἀναγκάζεται νὰ σέρνῃ μαζί του τὴ Μαρίκα καὶ νὰ τὴν κἀνῃ νὰ χάνῃ ἄδικα τὸν καιρὸ τῆς.

Συνεννοήθηκε λοιπὸν μὲ τὴν Πετρούλα, ποὺ κατάφερε νὰγοράζον στὰ κοντινὰ χωριά τοὺς μύλους τοῦς Γεροθωμᾶ «χοντρικῶς». Ἐτσι ὁ γέρος δὲν πρόφτανε νὰ πούλῃ στοὺς μεταπράτες καὶ νὰ μαζεῦῃ λεπτὰ. Κάθε βράδυ ἔδινε τὴν πούληση τῆς ἡμέρας στὴν κυρὰ-Παύλαινα, ποὺ φύλαγε τὰ λεπτὰ στὸ συρτάρι τῆς. Ἀπ' αὐτὰ πληρωνόνταν τὸ νοκί τῆς, τὴν τροφὴ ποὺ ἔδινε στὸ Γεροθωμᾶ καὶ στὴ Μαρίκα, ψώνιζε τᾶλλα μικροπράγματα ποὺ χρειαζόνταν οἱ νοικάρηδες τῆς καὶ πάλι περισσεύαν λεπτὰ.

Γιὰτὶ ἡ κυρὰ-Παύλαινα ἦταν τίμια γυναίκα καὶ ξόδευε τὰ ξένα ἐκεῖνα λεπτὰ μὲ οἰκονομία καὶ φρόνηση σὰ νάταν δικὰ τῆς. Ἐπειτα τὰ ρουχαλᾶκια τῆς Μαρίκας δὲν ἐστοίχιζαν σχεδὸν τίποτα, γιὰτὶ ἡ κυρία Φανὴ τῆς ἔδινε τὰ-ποφόρια τῆς Αἰμιλίας κι' ἀκόμα εἶχε πῇ καὶ σὲ ἄλλες γνωστὲς οἰκογένειες, ποὺ εἶχαν κοριτσάκια, νὰ τῆς μαζεῦουν ἀποφόρια.

Ὅσο γιὰ τὸ ρουχισμό τοῦ Γεροθωμᾶ, τὸ μόνον ἔξοδο ποὺ εἶχε νὰ κἀνῃ κάθε χρόνον, ἦταν γιὰ νὰγοράξῃ ἕνα ζευγάρι παπούτσια. Μὰ τί παπούτσια ἦταν ἐκεῖνα! Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ πὼς ὁ Γεροθωμᾶς δὲν τᾶκνε σὲ κανένα μεγάλο παπουτσί, ἀπὸ κείνους ποὺ κατασκευάζουν τὰ λουστρίνια καὶ τὰ μεταξωτὰ γοβάκια. Τὰ παράγγελλε, ἕνα μῆνα πρὶν τὰ χρειαστῇ, σ' ἕνα γεροντάκο, ποὺ εἶχε τὸ μικρὸ του ἐργαστήρι σ' ἕνα στενὸ, κοντὰ στὴν Ἀγορά. Καὶ πάλι αὐτὸς δὲν ἔκανε ὅλωςδιόλου καινούργια παπούτσια, ἀλλὰ μὲ τὴν

ἡσυχία του ἐπιδιόρθωνε καὶ μετασκεύαζε παλιά, ποὺ τὰ πουλοῦσε σὲ φτωχοὺς ἄνθρωπους σὰν τὸ Γεροθωμᾶ. Φαντάζεστε λοιπὸν τί κομψὰ πράγματα ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ χέρια του!.. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, ὅτι ἐπειδὴ τὸ Γεροθωμᾶ τὸν εἶχε μουστερὴ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἔδωκε τὰ δυνατὰ του νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Καί, δουλεύοντας ἕνα ἄλκυρο μῆνα, τοῦ ἔκανε κάτι παπούτσια, πελώρια βέβαια καὶ χονδροειδέστατα, ἀλλὰ γερὰ καὶ ζεστά.

Μὰ καὶ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ δὲν τοῦ τόχε κάνει ράφτης καλύτερος. Ἦταν κι' αὐτὸ παλιό, ἐπιδιορθωμένο ἐδῶ καὶ χρόνια. Ἀπὸ τίς τρύπες ποὺ εἶχε, «ἀγκίστρι δὲν τόπιανε» ποὺ λέει ὁ λόγος. Ἀλλὰ τὶ τὸν ἔμελε τὸ Γεροθωμᾶ! Αὐτὸς δὲν ἦταν κανένας κομψοφύμενος. Νὰ φορῇ κάτι τί ἀπάνω τοῦ ἤθελε, νὰ μὴν κρυώνῃ κι' ὅς ἦταν ὅ,τι κι' ἂν ἦταν...

«Κοίταξε συχνὰ στὸν καθρέπτη...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.
Τὸ καινούργιο φόρεμα
Ἡ Γεροθωμᾶς λοιπὸν κι' ἡ Μαρίκα ἦταν τώρα εὐτυχισμένοι.

Τὸ κοριτσάκι μεγάλωναν κι' οἱ γνώσεις του. Δώδεκα χρονῶν τώρα, ἤξερε νὰ διαβάξῃ, νὰ γράφῃ, νὰ πλέκῃ, νὰ ράβῃ, νὰ κεντᾷ. Ἡ κυρία Φανὴ παρατηροῦσε μὲ πολλὴ τῆς χαρὰ, ὅτι ἡ μαθήτριά τῆς εἶχε ἐπιδειξιότητα καὶ φιλοκαλία.

Ὁ Γεροθωμᾶς ἦταν πιά ξετρελαμένος μὲ τὴν κόρη του καὶ νύχτα-μέρα ἔσπαζε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ βρῇ τί μποροῦσε νὰ τῆς κάμῃ γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Καὶ τελοςπάντων, μετὰ πολλὰ, κατόρθωσε νὰ βρῇ κάτι:

«Θὰ τῆς πάρω ἕνα φορεματάκι καινούργιο, ὀλωςδιόλου καινούργιο, δικό της, ὅχι πιά ἀποφόρι μεταποιημένο!» ἔλεγε μονάχος του, χαμογελώντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του. «Θὰ τῆς ἀγοράσω καὶ μιὰ σκουφίτσα μὲ κορδέλλες τριανταφυλλίες. Μάτια μου! τί ὁμορφὸ ποὺ θὰ εἶναι τὸ κοριτσάκι μου! Θὰ γυρίζουν οἱ περαστικοὶ καὶ θὰ λένε: Μὰ ποῦ βρέθηκε ἐδῶ αὐτὸ τὸ ἀγγελάκι;»

Καλὰ, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ συλλογίστηκε αὐτὸ ὁ Γεροθωμᾶς! Γιὰτὶ ἡ Μαρίκα του, ποὺ ὡς τότε δὲν εἶχε φορέσει παρ' ἀποφόρια, καὶ τόχε καίμὸ νὰποκτήσῃ κι' ἕνα φουστανάκι καινούργιο, ἐξαρχῆς δικό τῆς. Ναι, μὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ ξοδέψῃ; Καὶ τί θὰ ἔλεγε ἡ κυρὰ-Παύλαινα, ἡ οἰκονόμος, γιὰ τὸ περιττὸ αὐτὸ ἔξοδο; Δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς τὸ

πῇ ὁ Γεροθωμᾶς, νὰ γυρέψῃ κἀν τὴ συμβουλή τῆς. Γιατ' ἦταν βέβαιος πὼς ἡ σπιτονοικοκυρὰ του θὰ ξύνιζε τὰ μούτρα τῆς καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε:

«Εἰσαι στὰ συγκαλά σου, Γεροθωμᾶ μου; Τὶ κάθεται καὶ μοῦ ψάλλει γιὰ καινούργιο φόρεμα; Ἀσχημα εἶναι τάχα καὶ δὲ φοροῦνται αὐτὰ ποὺ ἔχει; Ὅταν ἕνα κορίτσι εἶναι φτωχό, δὲν πρέπει νὰ θέλῃ στολίδια. Τὰ στολίδια θὰ τὸ κάμουν κακὸ ἄνθρωπο, τὰ στολίδια εἶναι καταστροφή γιὰ τοὺς φτωχοὺς!»

Ἀλλὰ ὁ Γεροθωμᾶς δὲν τὸ παραδεχόταν ποτέ πὼς ἡ Μαρίκα του μποροῦσε ποτέ νὰ γίνῃ κακὸς ἄνθρωπος...

Ἴσως ἡ κυρία Φανὴ θὰ τὸν συμβούλευε καλύτερα.

Γιὰτὶ πάντα καλύτερα σκεπτόταν αὐτὴ ἀπὸ τὴν κυρὰ-Παύλαινα, τὴν παράξενη. Ναι, μὰ πὼς νὰ πῇ τῆς κυρίας Φανῆς γιὰ καινούργιο φόρεμα, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἴδια ἔντυνε τὴ Μαρίκα μὲ ἀποφόρια; Ποῦ θὰ πῇ ὅτι αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπιδοκίμαζε.

Δὲν ἦταν λοιπὸν ἄλλο, παρὰ νὰ κἀνῃ τοῦ κεφαλοῦ του, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ κανένα. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε λεπτὰ, — γιὰτὶ καθὼς εἶπαμε, ὅλα τὰ δινε τῆς κυρὰ-Παύλαινας, — περίμενε τὴν εὐκαιρία.

Ἀλλὰ ἡ εὐκαιρία ἀργοῦσε. Κι' ὁ Γεροθωμᾶς, ποὺ κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ πονηρὸς, σοφίστηκε τώρα μιὰ πονηρία: Δὲν ἔδινε πιά τῆς κυρὰ-Παύλαινας νὰ τοῦ φυλάξῃ ὅλα τὰ λεπτὰ ποὺ μάζευε κάθε μέρα. Τῇ γελοῦσε, τῆς ἔδινε λιγότερα. Κι' ἐκεῖνα ποὺ κρατοῦσε, — λίγα πάντα γιὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῇ ἡ κυρὰ-Παύλαινα, — τὰ ἔδενε κόμπο στὸ μαντήλι του. Ἀρχισε δηλαδὴ νὰ κἀνῃ, καθὼς λένε, κομποδέμα. Πάντα ὅμως φοβόταν μὴν τοῦλεγε ἄξαφνα ἡ γριά: «— Τόσα μόνο; Γιὰτὶ τόσο λίγα σήμερα;»

Καὶ τί θὰ τῆς ἔλεγε τότε;.. Ἐπειτα, «τί εἶναι ὁ κάδουρας καὶ τί τὸ ζουμί του», ποὺ λέει ἡ παροιμία. Μὲ τὰ λίγα ποὺ μάζευε καὶ τὰ λίγα ποὺ φύλαγε, καιροὶ καὶ χρόνια θὰ περνοῦσαν ὡς νὰ βάλῃ στὴ μπάντα ὅσα χρειαζόνταν γιὰ τὸ φόρεμα καὶ τὴ σκουφίτσα. Τί νὰ κάμῃ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

47.

Τὸ δικίον σου μὴν κορτερεῖς
Κι' ὅς εἶν' μεγάλο σὰ βουνό,
Πὼς θὰ μπορέσης νὰ τὸ βροῖς.
Ἄν σὺ δὲν τὸ φροντίζεις
Καὶ δὲν τὸ διαλαλήσεις.
Ἄλλοιως τὸ θάβεις ζωντανό.

CHRF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΔΑ

[Αριθ. Έγκρ. 54]

«Η μικρή χωριότοπούλα,
Σάν καλή νοικοκυρούλα,
Θά σ'αφεί πρωί-πρωί,
Μιά και δύο και θά ντυθῇ.

Πρώτα-πρώτα στο μπουζίκι
Τό χοιρότ'ό γουρουνάκι,
Που είναι τάχα νησιτικό
«Απ' το βράδυ, το φτωχό,

Θά τοῦ δώσῃ τὸ φαί του,
Ὅσο θέλει ἡ δρεξή του,
Κι' ἀπὲς κείνο στο καδδί
Θάμπει-σάν κακό παιδί.

«Υστερα τὴν κασικούλα,
Ἀσπροφύρα σὰ νιφούλα,
Θά τὴν πῇ στο χοιράκι,—
Δὲς μὲ πόση τρώει χάρη!

«Υστερα στὶς ὀρνιθίτσες,
Ἄχ, τί ὀλοφες, κουλίτσες!
Θέ νά ρίξῃ τὸ κριθάρι
—Ὀχι, κόττες μου, σιτάρι!

Καὶ στο τέλος θά γυρίσῃ
Τὰ παιδιὰ νὰ συγυρίσῃ
Καὶ νὰ ψῆσῃ καφέ-γάλα
Γιὰ μικρά και γιὰ μεγάλα.

Τι καλή νοικοκυρούλα
Ἡ μικρή χωριότοπούλα.
Χωριότοπούλο

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΤΟΥ ΤΤΕΛΟΤ

[Αριθ. Έγκρ. 38]

Εἶναι πρωὶ χειμωνιάτικης Κυ-
ριακῆς.

Ὁ ἀσφαλτοστρωμένος δρόμος
γυαλίζει ἀπὸ τὴ βροχή πὺ ἐπεσε
τὴ νύχτα. Οἱ διαβάτες πὺ πρὶν
λίγα λεπτά ἦταν ἀρακοί, πληθαί-
νουν ὅσο περνᾷ ἡ ὥρα καὶ πη-
γαίνουν οἱ περισσότεροι στὴν Ἐκ-
κλησίαν. Εἶναι τυλιγμένοι καλὰ
στὰ παλὰ τους καὶ βαδίζουν βια-
στικά. Ὁ βοριάς σφυρίζει παγερός
καὶ τοὺς κάνει νὰ τουρτουρίζουν.

Στὸ πεζοδρόμι, σ' ἓνα κακο-
φτιαγμένο σκαμνάκι, κάθεται ὁ
τυφλὸς μὲ τ' ὄργανο στὰ χεῖρα.
Τὰ ἐλυσσμένα δάχτυλά του, χο-
ροπηθοῦν πάνω στὰ λευκὰ κοκ-
καλάνια τῆς φουσαρμόνικας. Παί-
ζει ἓνα θλιβερό νοσταλγικὸ τρα-
γούδι, πὺ φαίνεται πὺς τὸν συγκι-
νεῖ πολύ, γιὰτὶ πὺ καὶ πὺ στε-
ναγμοὺς τοῦ ὀγκώνει τὰ στήθα
καὶ δακρυα λαμπερὰ κυλοῦνε ἀπὸ
τὰ σβυσμένα μάτια του.

Τὸ κοριτσάκι του, τρία βήματα
μακριά του, στὴ μέση τοῦ δρό-
μου, ζητᾷ τὴν ἐλεημοσύνη τῶν
διαβατῶν, προτείνοντας τὸ τρε-
μάμενο καὶ λεπτὸ χεράκι του, πὺ
κρατεῖ ἓνα μικρὸ σκουριασμένο
δοκίμα. Τὰ μαλλιάκα του εἶναι
ξανθὰ, φουντωτά, μὰ ποὺς ἔχει
πόσον καιρὸ ἔχουν νὰ ἴδουν σπ-
κόνι καὶ χτένι. Τὸ προσώπιό
του γλαυκὸ κι' ἀδυνατισμένο ἀπ' τὴ
στερησι. Τὰ ποδαράκια του
σέρνουν κατὰ κορδέλα, πὺ ἀπ' τὸ
ἀκαθόριστο σχῆματους δύσκολο
μπορεῖ κανεὶς νὰ μαγέψῃ πὺς ἦταν
κάποτε παπούτσια. Τὸ κορμάκι του

σκεπίζεται ἀπὸ μιὰ κοκκινωπὴ
καὶ κατακουρασμένη ποδιά
κι' ἀπὸ κάποιο κομμάτι μάλλινου
σαλιού ξεθωριασμένου, πὺ τὸ
κρατεῖ μὲ τὸ ἀριστερό του χεράκι
στοὺς ὤμους του.

Τρέμει σύγκορπο τὸ κακίμοιο,
μὰ ἐξακολουθεῖ ἐπιμονὰ νὰ στε-
κεται στὸ μέσο τοῦ δρόμου κι'
ὡς σφυρίζει ὁ βοριάς. Ἡ γλυκεῖα
τρεμάμενη φωνούλα του χτυπᾷ
στὴν καρδιά τοῦ κάθε διαβατῆ:
«Δόστε καὶ σεις κατὶ γιὰ τὸν τυ-
φλό...»

Μίμης Μουζάνης

ΚΥΝΗΓΙ

[Αριθ. Έγκρ. 41]

— Τρορ... τρορ...
Πεταχτήκα σάν ἐλατήριο. Δυὸ
κλωτσιές, δυὸ γροθιές—πὺ ἔλεγε
ὁ μακαρίτης ὁ παππού μου—κι'
ἐτοιμος. Κρεμᾶσα τὴν τσάντα μὲ
τὸ μαρνοντόσκακα, πὺ τάχα ταχ-
τοποιήσῃ ἀπὸ τὸ βράδυ, στὸν
ὄμο, πῆρα τὴν τσάντα καὶ βγήκα
σιγὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσῃ ἡ μητέρα
μου καὶ δοκιμάσῃ νὰ μ' ἐμποδίσῃ.
Κι' ὁ αὐγερινὸς μόλις ἔβγαυε.

— Τρορ...

— Ἡ συνεννόηση ἔγινε.

— Ἐτοιμος; ρώτησε ὁ Γιάν-
νης, ὁ ἐξοδότης μου, πὺ βρι-
σκότανε πάρα πέρα. Πάμε!
Θὰ πηγαίναμε κάτω στὴ Χού-
ναβα, στὶς μεγάλες βαλαντιδιές,
γιὰ τρυγόνια.

— Σήμερα θάχωμε σούρμα, λέει
ὁ Γιάννης πὺ ἦταν εἰδικὸς στὸ
κυνήγι.

— Κι' ἂν δὲν εἶναι σούρμα,
πάντα βρίσκονται κει-κάτου τρυ-
γόνια κι' ὅπως καὶ γάναι, θά φέ-
ρωμε καμιά δεκαριά.

— Σίγουρα πράματα!

Μὲ τέτοιες ρόδιες, σάν τὴν
αὐγὴ πὺ γλυκοχάρει, ἰδέες, κα-
τεβαίναμε πρὸς τὸν Καλοπανᾶ, τὸ
ξεροπόταμο. Φθάσαμε μὲ τὴν
ὥρα. Μόλις κέντριξε ὁ ἥλιος στὰ
καταράχια τοῦ Ταῦγεστο. Καθί-
σαμε στὴ ρίζα μιᾶς μεγάλης βυ-
λαντιδιᾶς καὶ περιμένουμε. Οἱ ὄρες
περνᾶνε, τρυγόνια ὅμως κανένα.
Εἶχε μεσημεριάσει καὶ οὔτε πὺ
πουλὸ δὲν εἶδαμε. Πρῶτος σηκώ-
θηκε ὁ Γιάννης.

— Αἶντε, τώρα πιά δὲν ἔρ-
χονται. Πάμε νὰ μὴ μᾶς πάρῃ
τὸ γόμο. Κι' ἔχω μιὰ πεννα...

— Ίτι! δὲν ἔχεις τίποτα μαζί

σου; Ἐγώ, ἀπὸ τὴ χιρὰ μου,
τὸ πρωὶ ἔφαγα νὰ πάρο...

Ἀνεβαίναμε τὸ λόφο σιωπηλῶς.
Τὸ χωριὸ μόλις φαινόταν ἀπάνω
στὶς ραχούλες, δυὸ ὄρες δρόμο
μακριά. Ἀνεβήκαμε τὸ λόφο.
Μπροστὰ μᾶς ἓνα κοπάδι πρό-
βατα στὸ καταπρασινὸ λιβάδι,
καὶ πὺ πέρα μιὰ τοπονοκαλύβα.
Ἐνῶς κινῶν ἔβγαυε ἀπὸ μέσα
κι' ἀνέβαινε ὄρα-ἀργά.

— Εὐνοϊκὴ θύσια, λέω τοῦ Γιάν-
νη γιὰ νὰ τοῦ δείξω πὺς εἶμαι
πολύ-ἔξερτος.

— Πολὺ εὐνοϊκὴ μάλιστα! μὺ
εἶπε κείνος πὺ τὸ πῆρε ἀλλοιῶ-

τικά. Ἐρεῖς ποῖος εἶναι; (κι' ἔδει-
ξε ἓνα γέρο πὺ τυροκόμας ἔξω
στὴν καλύβα.) Ὁ μπάρπα-Βασι-
λῆς. Πάμε γρήγορα!

— Τί; θά τοῦ γυρέψωμε νὰ
μᾶς δώσῃ νὰ φάμε;

— Ὀχι, καλὰ λές, εἶναι σφι-
χτοχέρης...

Στάθηνε λίγο κι' ἔξυσε τὸ ἐφευ-
ρετικὸ του κεφάλι. Ἀξαφνα:

— Πάμε, φωνάζει χαρούμενος.
Πάμε κι' ἐννοια σου.

Προχωρήσαμε. Ὁ μπάρπα Βα-
σίλῆς βγαλε τότε τὴ μυζήθρα.
Δὲν εἶχε πλῆρῃ σιτάρι κι' ὁ Γιάν-
νης ἄρχισε μὲ δυνατὴ φωνή, γιὰτὶ
ὁ μπάρπα-Βασιλῆς βαρύνκουγε
λιγάκι:

— Γιά σου, μπάρπα-Βασιλῆ!
τί γίνεσαι, πὺς τὰ περᾶς; Δὲν
ἔρχεσαι στὸ χωριὸ καθόλου νὰ σέ
ἰδοῦμε! Μᾶς ἔγινε;

Ὁ μπάρπα-Βασιλῆς μᾶς δέ-
χτηκε μὲ χαμόγελο: — Καλῶς τὰ
παιδιά... καλῶς τα'!

Ὁ Γιάννης ξανάρχισε: — Πὺς
πάντα τὰ πρόβατα; Τὰ βλέπω καὶ
στέκουνε μιὰ χαρά. Στὸ χωριὸ
κοντεύουνε νὰ ψοφήσουνε μ' αὐτὴ
τὴν ἀβροχιά...

Εἶχε καλεστὸ σχέδιο τοῦ Γιάν-
νη. Ἐδῶ μὲ κοιτάει. Κατάλαβα
ὅτι ἔπρεπε νὰ μιλήσω κι' ἐγώ.
— «Ὅλο αὐτὸ τὸ τυρὶ ἀπὸ τὰ
δικά σας τὰ πρόβατα εἶναι μο-
νάχα; ρώτησα ἀπ' εὐθείας. Μωρέ,
κείνος ὁ δικὸς μᾶς ὁ Γιάνναρος
δὲ βγάνει οὔτε τὸ μισό.

— Καὶ νὰ ἰδῇς τί τυρὶ! πρόσ-
θεσε ὁ Γιάννης. Ἐχεις δοκι-
μάσει ποτὲ τυρὶ φτιαγμένο ἀπὸ
τὰ χεῖρα τοῦ μπάρπα-Βασιλῆ;
Ζάχαρη!»

Ὁ μπάρπα-Βασιλῆς γέλασε μὲ
τὴν καρδιά του:
«Μὰ σὰς βγάλω νὰ δοκιμά-
στε. Μὲ τὴ διαφορά πὺς θὰ φάτε
μ' ἓνα κουτάλι κι' οἱ δυὸ.»

Κι' ἔβγαλε ἓνα ξύλινο κουτάλι
ἀπὸ τὸ σκεῦός του καὶ μᾶς γέμισε
μιὰ γαβὰ μυζήθρα.

Σωθῆκαμε!
Δὲ σκοτώσαμε τρυγόνια, μὰ δὲν
πεθάναμε καὶ τῆς πεννας.

Ἀκόμα θυμάμαι τὴν κατσαδά
τῆς μητέρας μου, σὰ γυρίσαμε
κοντὸ βράδυ στὸ χωριό.

*Αγης

*Απὸ τὸ Μικρόκοσμο

ΤΑ ΜΠΟΜΠΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ

[Αριθ. Έγκρ. 39]

«Δὲ θέλω νὰ τὴ δῶ! Ὀχι,
δὲ θέλω νὰ τὴ δῶ!»

Κι' ὁ Δαλάκης, χτυπώντας τὰ
ποδαράκια του, φωνάζει δυνατὰ,
ἀκόμη πὺς δυνατὰ. «Ε, μὰ γιὰ
συλλογισθῆτε τὸ λιγάκι: νὰ τὸν
ἀφίνουν μ'νο στὴ καμαρούλα του
μὲ τὴ ντανά του, καὶ νὰ μαζεῦ-
σονται ὅλοι, ὁ παππούς, ἡ γιαγιά,
οἱ θεῖοι, στὴν κάμορα τῆς μαμ-
μᾶς, ἀπ' ὅπου ἀκούγονται κάθε
τόσο φωνές σὰ νὰ φωνάζει κα-
νένα... γατάκι! Ναι, ἡ γιαγιά τοῦ
εἶπε πὺς χθές, τὴ νύχτα, ὁ Θὰς
τοῦσεῖλε μιὰ χαριτωμένη ἀδελ-
φούλα καὶ τὴν ὥρα τὸν φωνάζουν
νὰ πᾶν γιὰ τὴ δῆ. Ἀ ὄχι! ποτέ!

— Δαλάκη, φωνάζει πάλι ἡ για-
γιά, ἔλα, παιδί μου νὰ δῆς τί σου-

φερε ἡ μπεμπέκα!»

Τὰ μάτια τοῦ Δαλάκη ἔλαμψαν·
σκουπίζει γρήγορα-γρήγορα τὰ
δάκρυά του καὶ, κρατώντας τὴ
γιαγιά ἀπ' τὸ χέρι, μπαίνει στὴν
κάμορα τῆς μαμμᾶς. Ἡ γιαγιά
τὸν σέρνει ὡς τὴν κούνια μὲ τὰ
τουλὰ καὶ τίς κορδέλλες καὶ τὸν
βάζει πάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

Ἐνα ρόδινο παχουλὸ μουντάκι,
μὲ δυὸ ματάκια γαλανὰ σάν τὸν
οὐρανὸ, κι' ἓνα στοματάκι σάν
κεράσι, ἔρχονται μὲς ἀπ' τὴς δαν-
τέλλες. Ὁ Δαλάκης κοιτάζει καλὰ
καλὰ τὴν ἀδελφούλα του καὶ, ση-
κώνοντας τὸ σκέπασμα, βλέπει
ἀνάμεσα στὰ παχουλὰ χεράκια τῆς
μικρούλας, μιὰ σακούλιτσα μπου-
πόνια.

«Βλέπεις τί σου ἔφερε ἡ
μπεμπέκα; τοῦ λέει ἡ γιαγιά,
φίλητέ τὴ τώρα καὶ σὺ κι' ἀφῆσε
τὴ νὰ κοιμηθῇ. Θὰ πᾶν πάλι
κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ τὰ δαδελφάκια
τῆς, τᾶγγελοῦδια, θὰ τῆς δώσουν
κι' ἄλλα μπουπόνια νὰ φέρῃ θ-
στερα στὸ Δαλάκη.»

Ἐνα γλυκὸ γέλιο φωτίζει τὰ
βελουδένια μάτια τοῦ παιδιοῦ.
Σκύβει καὶ φίλετὶ τὴν ἀδελφούλα
του καὶ τῆς λέει γιὰ σταῦτι:

«Ἐρεῖς, μπεμπέκα μου, θὰ
σῆλαπὸ πὺς πολλὰ, ἂν πῆς σῆ-
γελοῦδια νὰ σοῦ δώσουν καὶ σο-
κολάτες, ἀπὸ κείνες τίς μεγάλες
πὺ μὺ φέρνει ὁ σείος Παῦλος!»

(Γεγονός) Μάρισα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δημητράκης ἐκτύπησε τὸ
μικρὸ Λεωνίδα στὸ μῖτι. Κι' αὐ-
τος, γεμάτος θυμὸ, τοῦ φωνάζει:
— Ἄν οὐο ἰδῷγαζες... θὰ μὺ
τὸ πλήρωνες!

Κουρνιασμένο Ρολογάκι

**

— Τάκη, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει
νὰ φᾶν 48 ἡμέρες!

— Ἀλήθεια; Καὶ πὺς ζῇ;
— Κουτέ! τρώει τὴ νύχτα.

Βάτος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήνα, 38 Ἐθελπίδου
τῆν 6 Μαΐου 1925

ΦΘΑΣΑΜΕ τίς δέκα χιλιάδες γιὰ
τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου. Παιδιά,
βάζετε τώρα τὰ δυνατά σας νὰ
φθίσουμε καὶ τίς εἰκοσι. Ἐγὼ τότε
ἀμέσως θὰ παραγγείλω τὴν προ-
τομή. Κι' ὦ; νὰ γίνῃ, θάχουν μα-
ζευτὴ βέβαια κι' ὅσα θάρκοῦν γιὰ
τὸ βαθρὸ, γιὰ τὰ κᾶγγελα, γιὰ τὸ
στήσιμο. Κι' ἰδοὺ πρᾶγμα τῶνερό
μᾶς. Ἐμπρός!

Εἶδες, Κόρη τῆς Διαπλάσεως,
δὲ σου ἐνέκρινε τὸ ψευδώνυμο πὺ
προτιμοῦσε καὶ σὺ. Πολὸ ὄρατο
τὸ πρῶτο σου γράμμα. Πάλι καλὰ
πὺ δὲ σου καταρθῶνε νὰ μὲ διαβί-
ζης πρῶτῃ τοῦ σπῆτι, νὰ μὴν ἀφί-
γης κανένα νὰ μὲ πάρῃ πῆν ἀπὸ
ἐσέ. Ἀλλὰ μου παιδί δὲν τὸ κα-
τορθῶνουν. Ἄλλοδ εἶναι ἡ μαμμά
πὺ θέλει νάχῃ αὐτὴ τὴ χερί, ἀλ-
λὸδ ὁ μπαμπᾶς, ἀλλοδ ἡ γιαγιά...
Ἀφῖνω δὲ τὰ μεγάλα ἀδελφία.

Σὲ περᾶζουν στὸ σπῆτι, Κόρινα,
ὅταν σοῦ λένε πὺς τὸ κομμάτι σου
τὸ ἐνέκρινε σάν πρῶτο γιὰ ἐνθάρ-
ρυνση. Ἀπεναντίας, ἡ «Ἀνταλλαγή»
ἦταν ἀπὸ τὰ πὺς ὁμορφα πὺς δη-
μοσίευσας ὡς τώρα στὴ Σελίδᾳ. Καὶ
στὸ λέγω μὲ τὴ βεβαιότητα πὺ
δὲν θὰ τὸ πᾶρῃς ἀπάνω σου
Καθαυτὸ τώρα «λογιστὴν» μπο-
ρεῖ νὰ μὴν εἰσι ἀκόμα; ἄλλὰ θὰ
γίνῃς, θὰ γίνῃς σίγουρα, ἀφοῦ γρά-
φεις ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Ὅσο γιὰ τὰ Μ. Μυστικὰ πὺς θέλεις
νὰ μεταλλάξῃς κτλ. σὲ συμβουλεύω
νὰ ζητήσῃς μὲ θάρρος. Δὲν εἶσαι
καθόλου «ἄγνωστη» στὸν κύκλο
μας. Ναι, τὸ «Μικρὰς» ἐκεῖ δὲν
χρειάζεται. Ἡ χῶρα, ἡ μόνη πὺ
ταυριάζει, εἶναι ἀπὸ τῆς «Αἰας».

Τὸ «Ἀφρισμένο Κῦμα» μὺ γρά-
φει: «Ἐπιτέλους, ὕστερ' ἀπὸ τόσο
καιρὸ, προχτὲς πῆραμε φυλλάδιό
σου κι' ἄναψα, ὅπως εἶχα τάξει,
ἓνα κεράκι στὴν Παναγιά. Εἶχαμε
πανηγύρι. Δὲν ἔφαρμε τί νὰ πρωτο-
διαβάσουμε. Καὶ σήμερὰ πάλι πῆ-
ραμε ἄλλο φυλλάδιό σου. Τί καλὰ
ἂν μᾶς ἐρχόσανε πάντα τόσο συγ-
γίλ!» Μὺ γράφει ἐπίσης τίς ἐνέ-
ργειες τοῦ γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πο-
λέμου. Ναι, κι' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι ὁ
τρόπος πὺς σκέφθηκες, θὰ εἶναι ἀπο-
τελεσματικός. Ἀλλὰ καὶ νὰποτύχῃ,
ἔς μὴ λυπηθῇ. Τὸ χρέος τοῦ τὸ
ἔκαμε. Τί φταίει ἂν δὲν θέλησαν
τὸ βοήθησαν κι' οἱ ἄλλοι;

Βεβαίως, Γαλαξία, κι' ὁ Ἀρ-
γύρης ἔφαλτο τῆς στάθμης ἔνας
ἀπὸ τοὺς πρῶτους δημοτικιστές.
Ὅλοι τιμοῦσε τὸν ὀνόματόν σου καὶ μὲ
πολὸ ἀνδραγαθὸν διάβαζε τίς πληρο-
φορίες σου γιὰ τὴν οἰκονομία τοῦ
τοῦ οἰκογενειακοῦ τοῦ χτήμα στὴν
ἔφαλτο καὶ τὴν ὑπεργρήνη μητέρα
σου, πὺς ἀκόμα δὲν ἐβραθε τὸ θάνατό
του καὶ περιμένει πάντα ἰδιόχειρο
γράμμα τοῦ. Τὸ συγγενικὸ! Τὸ βί-
βλο τοῦ κ. Χατζιδάκη δὲν θὰ εἶναι
ἄδεια γιὰ μικρὰ παιδιὰ, ἀλλὰ σὲς
πὺς διαβάσεις κι' ἐννοεῖς τίς «Ἐπι-
στολὲς τοῦ κ. Φαίδωνος, μ' ἐκκόλια
θὰ τὸ διαβάζατε κι' αὐτὸ. Τὸ μόνον
δύσκολο εἶναι πὺς ὁ κ. Χατζιδάκης
δὲν μὺς ἔγραψε τίποτα μετὰ τὴν
ἐπιστολὴν τοῦ ἐκείνῃ καὶ φοβᾶμαι
νὰν ἀνέβαλε τὴν ἐκδοχή.

Ὁ «Ἰδιανισμός» μὺ ἐξηγεῖ γιὰτὶ
δὲν βρίσκει πᾶς τόσο γούστο στὴν
ἀνταλλαγή τῶν Μ. Μυστικῶν. Γιὰτὶ
τοὺς λείπει, λέει, πρωτοτυπία κι' ἐ-
πικρίσεις ποικιλία. Ὅλοι γράφουν
— ἡ ἀντιγράφουν, — τὰ ἴδια καὶ
τὰ ἴδια. Ἀφοῦ ἔλαβε μιὰ φορὰ καὶ
τετραβῖο πὺς εἶχε μέσα... τίς δι-
κὲς τοῦ ἀπαντήσῃς; Καλὰ, οἱ ἰδέες,
λέει, μπορεῖ νὰ συμπίπτουν. Μὰ
κι' ἡ ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-
ρα κι' ἀπ' αὐτὰ μόλις ἔχρωρίζουν
15. Τάλλα στερεότυπα, κακογραμ-
μένα, μουντζουρωμένα, μερικά μέ-
ματα καὶ οὐραμένα. Πολλὰ ἀκόμη,
ἀπὸ γι' ἐκφράση; Πὺς γίνονται αὐτῶν;
Κάνει ἀνταλλαγὴς ἀπὸ τὸ 1917,
ἔχει στὸ Λεσκόμα τοῦ 117 τετρά-<

εὐχαριστῶ, ἔσται!) "Ἡρώα τῶν Σεργῶν (ἐξετέλεσα) ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα" Δαμόνα καὶ Φιντίαν (περιμένω) γι' Ἀλλήλογραφία, πρέπει νὰ δημοσιεύσεις Μ. Ἀγγελεῖς) Σφίριαν (τὸ Π. Πνεύμα καλὸ, Ἀσκήσεις ὅμως δὲν δέχεται: τώρα δὲν δέχεται τὸν Ὀδηγό;) Μικρὸν Καυκάσιον (μετὰ χαρᾶς!) Δεσποινίδιον (χαίρω πὺ ἐγίνες καλὰ ἔσται!) Χρυσὴν Καρδίαν (ἔσται καὶ ἄλλα 6 τετράδια) Ἀόρατον Τιμωρὸν (ἐνεκα τῆς ἀπειρίας!) Γλυκὸν Χαμόγελο, Συρανὸν κτλ. κτλ.

Πετρωμένον, Κικὴν Β. Ζηρίνη, Ἰω. Β. Σερόπουλον, Βεατρίκη, Ἀγριοβιολέτταν, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι (ἔσται!).

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλθα μετὰ τὴν 5 Μαΐου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 22008 Διαγωνισμοῦ Διλέσεις δεκταὶ μέχρι 9 Ἰουλίου.

350. Δεξιόχειρος

Ἄρθρο θηλυκὸ ἂν πάρῃ Βασιλίσας παλιὸς πολὺ, Τὴν παλιά του χώρα κάνει, Πούναί τώρα ἑλληνική.

Ναπολέον

351. Δογοπαικτικὸς Στοιχειώ-
χειρος.

Χρησιμεύω στὸ ζωγράφο
Μὰ ἓνα σύμφωνο ἂν μοῦ βάλῃς,
Μὰ βασιλίσσα ἂπ' τὸν τάφο
Πιστὴ σύζυγο, θὰ βγάλῃς.

Δόμιος Ἀστανιάν

352. Ἀναγραμματισμὸς

Τῇ γῇ πρασινίζω
Καὶ καταστολίζω.
Ἄν μάνακατώσης,
Θὰ τὸ μετανοιώσης:
Πράσινῃ θὰ μείνω,
Μὰ πικρὴ θὰ γίνω.

Μάγισσα

353. Αἵνιγμα

Τὴν ἴδια νότα, σάν κορώνα,
Φοροῦσαν ἐπικεφαλῇς,
Σὲ μυθικὰ κι' ὠραία χρόνια,
Δυὸ ἔακουσμένοι βασιλεῖς.

Γιρατέλα

354. Δημῶδες Αἵνιγμα—Φύρ-
δην—Μίγδην.

Σιλαβιάς νὲδ ναιεῖ,
Ρονώκα φείρο
Λοιρὸ νὲδ χέει,
Στὶ ρώσες μείρε.

(Νᾶναγνοσθῇ καὶ νὰ λυθῇ.)
Πολύμητις Ὀδυσσεύς

355. Κῶβος

Εἰς τὸ ὅπισθεν
τετράγωνον:
ἄνω, μεγάλῃ
νῆσος τοῦ Αἰ-
γαίου κίτω,
ὅρος τῆς Βαλ-
κανικῆς δεξιᾶς,

νῆσος τῶν Κυκλάδων ἀριστερά,
χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. Εἰς τὸ ἐμ-
προσθεν τετράγωνον: ἄνω, Ρω-
μαῖος αὐτοκράτωρ κάτω, θεὰ
δεξιᾶ, ἀρχαία ἐορτὴ ἢ πόλις ἀρι-
στερά, πτηνόν. Αἱ διαγώνιοι:
πλοῖον, αὐλόν, Ἀγία, θεός.

Παύσαν Α. Αλεξανδρίδης

356. Χρυστογραφικόν

123456781970=Καννίβαλος.
253470=Ὁωνηρός.

314470

45352

541

65952

7654787472

81415

94185

07870

Βασίλειος Παπακωνσταντινίδης

357. Ἐπιγραφή ἐκ Τριπλῆς

Ἀκροστιχίδος

Σ * * Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστε-
* * * ρίσκων θὰ τεθοῦν κατὰ
Θ * * σειρὰν τὰ τρία πρῶτα
* * * γράμματα ἐκάστης τῶν
κάτωθι ζητούμενων λέξεων καὶ
θάποτελεσθῇ Ἐπιγραφή, τῆς ὁ-
ποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγκη:

1, Μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου
(ἀρχικὸν Σ.) 2, Μετάλλινον, αἰγ-
μηρόν, χρησίμον κυρίως εἰς τὴν
ἐξουουργίαν 3, Ἄλλη μικρὰ νῆ-
σος τοῦ Αἰγαίου (ἀρχικὸν Θ.) 4,
Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος
Γαλαξίας

358. Μικτόν

τ-οιω-τ-αια-πρ-ν-ειου-μγρ-ν.

Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν

359. Γρίφος

υ	υ	υ	ος	ος	ος
υ	Πούσκιν	υ	ος	Ρεάν	ος
υ	Τολστόι	υ	Νέο	ος	ος
υ	Λενιν	υ	ος		ος
υ	υ	υ			

Πονεμένη Ψυχή

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

360. Logogriphe

Mon premier, domaine seigneurial;
Mon second, homme d'état
[contemporain;
Mon tout, un grand Français,
[plein d'idéal,
Célèbre, presque classique,
[écrivain.
Βωμός

361. Ἐπίγραμμα

On me trouve souvent
Au bout des vers;
Mais à l'envers
En me lisant,
On a le titre
De prince d'orient.

Φώτης Λεβάντες

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 8.

111. Πυρίτις (πῦρ, ἦτις) — 112.

Ἀπόλλων (ἀπὸ λλ ὄν) — 113. Ἰρ-

λανδία—Ἰσλανδία. — 114. Ἀνδριάς.

115. ΚΑΡΙΑ 116—120. Διὰ τοῦ

ΩΡΙΩΝ Ι: αἰών, κίον, αἰ-

ΔΕΙΛΗ μα, ἰδίως, αἰών.

ΚΟΡΕΑ — 121. Ὁβολός—

ΣΟΛΩΝ Βόλος=) δ+(ρά-

κος—Κῶς=) Ρα+(τιμὴ—μῆ=)

τι+(Χίος—χι=) δς=ΟΡΑΤΙΟΣ.

— 122—124. 1. Ὁ Κρόνος εἶναι

πλανήτης. 2. Ὁ Ἄδης εἶναι ὑπὸ

τὴν γῆν. 3. Ὁ γρίφος εἶναι πνευ-

ματικὴ ἀσκήσις. — 125. ΑΓ-ΔΣ =

ΔΕΓΕ ΕΙΔΩΣ (Δουλιανός, Γῆρ,

Δρίλων, Στέππα. — 126. Χωρὶς

νόπο δὲ μαθαίνει γράμματα (χορ

εἰς κο, πόδε, μαθ ἔν εἰς γράμματα.)

— 127. Louire—Louvre. — 128.

Fable, Sable, Table, Câble.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—582)

Γκαίμων — Τζ(μισ), Φαῦστα — Κλειώ
Παπαγεωργόπουλου) θέλετε συνέ-
χεια; Ὁρατὰ ἀνταλλάγῃ ψευδωνύμων
κανατς. ΣΥΓΧΑΡΙΤΗΡΙΑ!

ΝΙΟΒΓΑΛΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(ΚΕ'—583)

Α' π' ὄσους ζήτησα νάνταλλάξω ἀπὸ
ἓνα τετραδιάκι, τοὺς παρακαλῶ νὰ
στεύουν στὸ ἐξῆς, στὴν διεύθυνση
τῆς (ΚΕ'—341) ἀγγελίας.

ΚΟΡΝΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΛΑ

(ΚΕ'—584)

Μήλβιλ, ἔχεται πολὺ σουξὲ στὰ καρ-
ναβάλια, στὴν Ἐγνατία μὲ τὴν
Β. Ἐγὼ σὰς πέταξα τὸ πορτοκάλι.

ΝΙΟΒΓΑΛΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(ΚΕ'—585)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσει διαγωνισμό γραμμα-
τοσύμω. — Προθεσμία τετμήνη.
ΒΡΑΒΕΙΑ: Α') ΑΒΑΙΟΙ (Βικτωρ Οὐγκώ),
Β') ΕΚΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΙΜΟΡΙΑ (τρεῖς τόμοι
δεμένων). Γ') Κόμησσα Σάσσα (Γ. Ὀνέ).
Δ') ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ (Ἀν. Φράνς), Ε')
Βουλόρα (Π. Δημητριάδου). ΣΤ')
ΕΡΝΑΝΗΣ (Β. Οὐγκώ). Ζ') ΕΚΚΛΗΤΑ ΔΙΗ-
ΓΗΜΑΤΑ (Μωλκσάν). Στείλατε: Ἰωάννην
Θ. Παναγόπουλον, ὁδὸς Ἀλκαμένους
118, Ἀθῆνας.

(ΚΕ'—586)

ΤΙΤΑΝ, ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΠΟΗ, ΚΑΤΑΚΤΗΤΗ,
ΑΝΕΜΟΤΡΟΒΛΕΨΕ, «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΕ» καὶ
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

ἡ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ἐλπίζει νὰ
τὴν τιμῆσετε μὲ τίς ἀπαντήσεις σας.

(ΚΕ'—587)

Μαίνοντες στὸ Διαπλάσσομε ἀγ-
γαλίσμενοι, σὰς χαίρομε.

ΔΑΜΩΝ ΦΙΝΤΙΑΣ

(ΚΕ'—588)

Μήλβιλ, Φαῦστα, Ἀρλεκίνε, Ἡλιο-
στάκιον, Ταρεξία, χαρὰ μου ἂν λά-
βαίνα μὴ κάρτα σας. Δίσις Φιντίου.

ΔΑΜΩΝ

(ΚΕ'—589)

Μήλβιλ, Φαῦστα, Ἀρλεκίνε, Μενεξ-
όενια, Ταρεξία, χαρὰ μου ἂν λά-
βαίνα μὴ κάρτα σας. Δίσις Φιντίου.

ΔΑΜΩΝ

(ΚΕ'—590)

ΑΝΑΜΕΝΑΤΕ ΤΗΝ ΚΡΑΤΑΙΑΝ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Η «ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ»

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

(ΚΕ'—591)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ,
ΚΑΠ., ΔΕΧΟΝΤΕ ΦΙΛΙΚΑ ΤΗΝ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΝ «ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ»

ΘΑ ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΩΡΑΙΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

(ΚΕ'—592)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

Σὺ Ραββινάρ, στέλλομεν περμένο-
μεν. Ταρεξία, Ἀράχνη, ὑποταχθεῖτε.
Μποεῖ, Σοιγῆ, τόσοον γρήγορα σὰς πεί-
ραξε ἡ ζέστη; Τρεῖς Σωματοφύλακες,
καταλάβετε τὴν τρεῖς «Κεραυνούς»!!!
Ἰνδαλμα τί φλυαρεῖς; Ἀρνεῖσαι ὅτι
εἶσαι ὁ Ἀνεμοστρόβιλος; Τί λές, μπελ-
πέκο, βάζωμε κανένα στοιχηματάκι;
Μάθε δὲ οἱ «Κεραυνάκι» δὲν φο-
βεῖτονται. Comprenez vous?

(ΚΕ'—593)

Ερμῇ, στέλλω κάρτες. Παγκόσμιον
Ὄνειρον, στέλλω «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΕ» λαί-
βανον μέρος στὸν ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΣΑΣ.

Ἀράχνη, μὴν χαστουκώθῃς ἐσὺ...
Ἐδὼ ἡ Ἀράχνη... μαλλὰ κουβάρια,
μάτια παραλάβω, ὕψος κούτσας. Ὁλό-
θεμα ὑποστηρίξω τὸ ὑπέροχον ψευδὸν-
υμνον: ΓΛΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ.

Ὁ φίλος Σας

ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

(ΚΕ'—594)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»

Κεραυνέ, Συγγνώμη γιὰ τὴν ὁμιλίαν,
ἀλλὰ τὸ εὖδὲ εἶναι φθινό καὶ μπο-
ρεῖς νὰ ξεθυμάσῃς ἀμέσως.

Μινοκόσμος, Δὲν κἀθεσθαι, μικροῦλῃ
μου, στὰ ἀνοχλάμια σου, μόνον θέλεις
νταραβεῖσαι μὲ μᾶς;

Ἑλληνικὴ Πολιτεία, Φχαριστοῦμε γιὰ
τὸ βραβεῖο.

(ΚΕ'—595)

ΜΕΓΑΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΔΑΓΑΣΜΟΣ

Ψευδώνυμα: ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

ΕΡΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ Δ-ΣΑ

Ψηφιστὸν τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμό μας.
Σύλλογοι, ὑποστηρίξατέ μας καὶ λάβετε
μέρος.

(ΚΕ'—596)

Τάνια, Ἰγκεμπούργ, μὲ χαρὰ δέχομαι
Περιμένω κάρτες μὲσω Διαπλάσεως.

Δέλια

(ΚΕ'—597)

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια καὶ κάρτες
μὲ ὅλα τὰ Διαπλάσοπουλα. Δίσις
(ΚΕ'—4 4).

Χρυσὴ Καρδιά

(ΚΕ'—598)

Ὁλόθεμα ψηφίζομεν: Τιτάνα, Κυα-
νόλεμον Λάβαρο, Ναπολέοντα,
Γλυκὸ Χαμόγελο. — Χρυσὴ Καρδιά, Βιο-
λεττὴν Ἀστράτη, Κρινάκι.

(ΚΕ'—599)

Γαζία, γιὰτὶ δχι; Στείλε πρώτη:
Εὐάγγελον Βαρούχα, πλησίον Γυ-
μναστηρίου, Ἡράκλειον.

Κρινάκι

(ΚΕ'—600)

Ὁλόθεμα ψηφίζω: Ἰδανισμόν, Ἡ-
λιόγεννητη, Ἰγκεμπούργ, Τὸ ἀν-
ταφυλλόνα, Ρομπένε, Ναπολέοντα,
Κυανόλεμον Λάβαρο, Τιτάνα, Γλυκὸ
Χαμόγελο, Ἡλιοστάκιον.

Σαπτιών ὁ Ἀρριμανός

(ΚΕ'—601)

Ἰδανισμό, προχθεῖς ἀνακάλυψα κάποια
σου παιδιὰτικὴ φωτογραφουλά. Πόσο
τώρα θὰ μεγάλωσε! σκεφτήκα. — Ἰγκεμ-
πούργ, ἡ πολυκίττα σου εἶναι τρελλὰ!
Μὰ ποῖα εἶμαι λοιπόν; — Νεκρολούλουδ,
ἔσται. — Ζίνα, γιὰτὶ ἀργεῖς; Μὴ ξε-
χνᾷς πὺς πάντα προσμένω. — Χαρά μου,
περαστικά σου.

ΤΖΕΝΝΥ

(ΚΕ'—602)

Καὶ σὺς μὴ παραλέλην, Παιδιά, τὴν
ἀνεστέρησέ Του, στὸν πρῶτον δια-
γωνισμό τῆς ΤΖΕΝΝΥ καλλιτεχνικῶν
καρτῶν καὶ Μ. Μ. Βραβεῖα ἐκλεκτὰ.
Προθεσμία δίμηνη. Στείλατε ὅλοι στὴ
Δίσις: Γεωρ. Πασαδέλλη (διὰ Τ.)

Μυτιλήνην

(ΚΕ'—603)

ΚΕΡΑΥΝΕ, ἀποδείχθης ἀνάθεος. Στοι-
χηματίζεις; — Παιδιά!! στὴν (ΚΕ-
335). Ὅλα συμμετάσχετε! βραβεῖα
ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙΚΟΤΑΤΑ!!! — Εὐγενικὴ ἸΔΑ-
ΝΙΣΜΕ, Μεροῖ!

ΜΑΓΝΗΣΙΟΤΙΣΣΑ

(ΚΕ'—604)

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Εισερχομένη στὸ Σαλονάκι Σας χαί-
ρετὰ ὅλους κι' ὅλες, ἐπιθυμοῦσα
τὴν φίλων Σας. Τριανταφυλλέας,
Ἐρμῇ, Λιάνα, Ὁρμητικὴ Εὐδοκία,
Ἀλχημίστη, Ὁρμητικὸν Ἰδεώδες, Ἰδανί-
σμέ, Γιούλη Ἀνδρῆ, Ἀνταλλάσσομε
καρτούλες; Γράψετε. — Μαρίνην Κού-
την. (Ε. Α.) Σάπτην.

(ΚΕ'—605)

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Προκηρύσσει διαγωνισμόν Μ. Μ.
καὶ τοπίων. Συμμετοχὴ 1 δρ. Βρα-
βεῖα ἄξιας, τεῖα. Δίσις: (ΚΕ'—389).

(ΚΕ'—606)

Αποτέλεσμά Διαγωνισμοῦ μου: Βρα-
βεῖα: Λαύρα, Ἀλκήν Φλώριν, Μέρων,
Σοφοπία Ροδοπέταλα, Ν. Μα-
νίαν. — Ὅλους γενικά ὑπερυχαριστῶ.

ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

(ΚΕ'—607)

ΚΕΡΑΥΝΕ, σὰ νὰ θέλῃς νὰ ἐχωμε
νταράκια καὶ πάλι. Δὲν κἀθεσθαι
στ' αὐτὰ σου, μπεμπέκο μου, μὴν τίς
φάγεις καὶ πᾶς κλαίοντας στὴ μητέρα
σου;

ΞΕΡΕΥΝΗΤΗ ΤΟΥ ΜΕΣΙΚΟΥ, Ἄν καὶ λίγο
ἀργὰ ὑπὸ τοῦτο ἀπαντήσαμε. Πιστεύω
νὰ ἐξετέλεσες τὰς παραγγελίας μας.

ΜΑΓΝΗΣΙΟΤΙΣΣΑ, ἔσται καὶ πιστεύο-
μεν νὰ ἐλαβεῖς.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»

(ΚΕ'—608)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΑ, ΡΟΔΑΝ ΑΥΓΟΥΛΑ, ΗΛΙΟ-
ΓΕΝΝΗΤΗ, Σας ψηφίζω ὁλόθεμα.

Μήλον τῆς Ἐριδος